

for, hvor langt en Bondemand maa nedbringe sit Jordareal og sit Hartkorn. Naar man er enig om, at det vilde være til Held og Lykke for vort Samfund, at der ved Jordbruget bliver Plads for saa mange selvstændige Hjem som muligt, forekommer det mig naturligt, at man først og fremmest giver det private Initiativ Lov til at udfolde sig paa dette Omraade, saa at man ikke ved Lov forbyder en Mand at dele sin Jord mellem sine egne Børn, og det er det, man faktisk gør gennem denne Lov. Jeg skal slet ikke komme ind paa at minde om de store Bekostninger, der ere forbundne med at dele Jorden, Bekostninger, som jeg mener, at Staten uden noget som helst finansielt Tab kunde lempe eller maaske helt afskaffe.

Forholdet har været saaledes i en Aarrække, at Landbefolkningens Overskudstilvækst drager bort fra Landbruget; det har den været tvungen til, naar man ikke har givet Plads for den, idet det ikke har været muligt for Bondestanden at dele sin Jord mellem sine egne Børn. Overskudstilvæksten inden for Landbostanden kan vel anslaaes til ca. 10,000 hvert Aar. Der skulde saaledes tilvejebringes henved 2,000 selvstændige Jordbrug flere for hvert Aar, der gaar, for at Landbostandens egen Tilvækst kunde finde Beskæftigelse ved Fædrenes Erhverv. Det sker jo langtfra, her ere vi langt tilbage. Selv om Loven om Tilvejebringelse af Jordlodder for Landarbejdere har fremmet Jordbrugsudstykningsen i nogen Maade, er der dog langt, langt tilbage; og fortsætte vi med den nuværende Udvikling, er den Tid ikke fjern, da Landbruget nødvendigvis maa synke ned til at blive ikke Landets *Hovederhverv*, men at det maa sidestilles med eller underordnes under de andre Erhverv, der nødvendigvis maa komme frem. Jeg vil kun minde om, at dersom Befolkningen formerer sig efter samme Procent, som har været Tilfældet i den sidste Menneskealder, vil der ikke hengaa mere end 100 Aar, inden Landets Befolkning er oppe paa 7 Millioner Mennesker; fortsættes den nuværende Udvikling, og der ikke beskæftiges mere end henved 1 Million Mennesker ved Landbruget, saaledes som det har været Tilfældet i en lang Aarrække, vil der til den Tid kun være $\frac{1}{7}$ af Landets Befolkning beskæftiget ved Erhvervet Jordbrug. Jeg mener, at dette Forhold bør og kan ændres, saa længe vi ikke kunne paapege noget som helst andet Erhverv, der blot kan bære sig selv. Mit Ønske gaar da ud paa, at den højtærede

Landbrugsminister vil tage under Overvejelse, hvad der i denne Sag kan gøres for at lette Adgangen til at dele Jorden ved privat Initiativ.

En anden Sag, jeg er bleven opfordret til at fremdrage her i Tinget, er Alderdomsunderstøttelseslovens § 6, sidste Stykke der lyder saaledes — dersom den højtærede Formand ikke gør Indsigelse, skal jeg tillade mig at læse det op —: „Indgaar den understøttede Ægteskab og derefter bliver trængende til yderligere Understøttelse end den, han oppebærer ved Ægteskabets Indgaaelse, gaar han over til Forsørgelse af Fattigvæsenet.“ Det er denne Bestemmelse, jeg er bleven opfordret til at fremdrage her i Tinget, og jeg finder ogsaa, det er værd at tage under Overvejelse, om der ikke kunde ske en Ændring deri. Man har altsaa ved denne Lov fastslaaet, at en ældre Mand, der nyder Alderdomsunderstøttelse og i den Alder gaar hen og gifter sig, ikke mere i Fremtiden kan faa sin Alderdomsunderstøttelse forhøjet. Nu kan det jo tænkes, at en saadan Mand, der gifter sig, har gode gyldige Grunde derfor. Jeg kender enkelte Eksempler paa, at det har været en stor Lykke og Velsignelse for saadanne alderdomsunderstøttede ældre Mænd, at de have giftet sig, fordi de derved ere komne bort fra et Liv, som ikke var saa godt og priseligt, som det kunde være, og ind i et roligt og ærbart Liv. Det kan ogsaa godt tænkes om en saadan alderdomsunderstøttet, at det ikke ved Ægteskabets Indgaaelse er muligt for ham at overse, hvilken Trang han kan komme i i Løbet af 10 Aar eller maaske længere. Han skuer maaske ikke saa langt ind i Fremtiden; han tænker maaske, at for de første Aaringer er der ingen Fare, og at han nok kan nøjes med den Understøttelse, han har, uden at Familien kommer paa Fattigvæsenet. Men der kan for enhver Familie, og særlig for fattige, komme *uforudsete* Omstændigheder, Sygdom og andet Uheld, saa at den ikke længer kan nøjes med den Alderdomsunderstøttelse, de hidtil have haft. Men saa siger Loven, at de skulle paa Fattigvæsenet. Det forekommer mig er lige haardt nok, især naar man tager i Betragtning, at en Mand, der kommer ud af Forbedringshuset og 5 Aar efter faar Æresoprejsning, derefter kan opnaa Alderdomsunderstøttelse og udmærket kan faa denne Alderdomsunderstøttelse forhøjet den ene Gang efter den anden, det er der ikke noget i Vejen for. Den Forbrydelse, han er bleven straffet for, til-